

Sygn. akt VII U 362/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy J. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. B. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 29 grudnia 2014 roku znak: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala J. B. (1) prawo do emerytury od dnia(...)roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz J. B. (1) kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt VII U 362/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił ubezpieczonemu J. B. (1) prawa do emerytury, uznając, że do dnia 1 stycznia 1999 roku nie został udowodniony wymagany 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (akta ZUS).

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji podnosząc, że pracował w (...) Spółce z o.o. Ż. w warunkach szczególnych (k. 2).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, argumentując, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił 15 lat okresów pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy wskazał, że nie uwzględniono okresu zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Spółce z o.o. Ż. w okresie od 3 listopada 1975 roku do 31 grudnia 1998 roku albowiem „stanowisko pracy wykazane w świadectwie pracy - „pomocnik spawacza” nie jest tożsame ze stanowiskiem wymienionym w przepisach resortowych”. Nadto organ rentowy podniósł, że stanowisko wykazane w świadectwie pracy w warunkach szczególnych jest rozbieżne z wymienionym w ogólnym świadectwie pracy (k.4-5).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony urodził się (...). Z niekwestionowanych ustaleń Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wynika, że wnioskodawca na dzień 01.01.1999r. ma 26 lat, 2 miesiące i 8 dni okresów składkowych i okresów nieskładkowych (akta ZUS, bezsporne).

Od 25 października 1972 roku do 30 listopada 2001 roku wnioskodawca pracował w (...) Spółce z o.o. w Ż. w pełnym wymiarze czasu pracy. Wymieniony zakład pracy zajmował się konstrukcją spawalniczą do koparek. Stanowisko wnioskodawcy pracodawca określał jako frezer, od 1988 roku ślusarz-montażysta, montażyście, frezer, ślusarz, stędzista. W wydanym wnioskodawcy świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych stanowisko zostało określone jako ślusarz przy pracach pomocnika spawacza-ślusarza na wydziale konstrukcyjno spawalniczym (akta osobowe k.14, świadectwo pracy, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych - akta ZUS).

Na początku zatrudnienia przez 1 rok wnioskodawca pracował jak frezer, miał narzędzie obrotowe przy pomocy, którego szlifował detale, obrabiał odlewy przywożone z huty w ten sposób, że usuwał z niego nadlewki. Wnioskodawca pracował w okularach, gdyż przy obrabianiu odlewów wydobywały się opiłki. Podczas pracy był hałas oraz konieczność używania oleju do czyszczenia maszyn. Następnie odbywał służbę wojskową po powrocie objął obowiązki pomocnika spawacza w wydziale konstrukcyjnym. Jako pomocnik spawacza wnioskodawca przygotowywał konstrukcje i elementy do spawania a następnie przytrzymywał te elementy w czasie spawania przez spawacza. Jako pomocnik spawacza wnioskodawca pracował do 1985 roku a następnie ponownie pracował jako frezer. Od 1993 roku wnioskodawca był montażyście i stędzistą. Stędzista sprawdzał ciśnienie w pompach i przepływy. Wszystkie wymienione prace wnioskodawca wykonywał na hali, na której pracowali spawacze, tokarze, frezerzy i szlifierze, łącznie równocześnie pracowało 200 osób. Na hali był hałas, pył. Wnioskodawca otrzymywał dodatek szkodliwy i posiłki regeneracyjne (wyjaśnienia wnioskodawcy potwierdzone zeznaniami k.20-22 i k.44-45, zeznania świadków J. B. (2) k. 43-44, S. T. k.44).

W ocenie Sądu Okręgowego zeznania świadka zasługują na wiarę. Świadek S. T. był przełożonym wnioskodawcy miał więc dogodną sposobność poczynienia bezpośrednich spostrzeżeń, w jakim charakterze pracował wnioskodawca i jakiego rodzaju prace wykonywał w ramach obowiązków pracowniczych. Jego relacje są spójne i konsekwentne, potwierdzają też zeznania wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony. Także świadek J. B. (2) pracował razem z wnioskodawcą i również znane są mu czynności jakie wykonywał wnioskodawca.

Zważyć należy, że ocena zeznań świadków opierać się musi na zestawieniu treści zeznań z pozostałymi dowodami, naświetlającymi okoliczności sprawy w sposób odmienny, a następnie, po rozważeniu ewentualnych rozbieżności w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, dokonaniu prawidłowego wyboru. Tymczasem Zakład Ubezpieczeń Społecznych nawet nie zgłaszał wniosków dowodowych na okoliczności przeciwne, nie udowodnił, więc, że wnioskodawca nie pracował w warunkach szczególnych. Nie wykazał też żadnych innych okoliczności podważających wiarygodność świadka, co nakazywałoby z kolei uznać twierdzenia ubezpieczonego za gołosłowne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.jedn. Dz.U.2009.153.1227 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego m.in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności

psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (ust. 2). Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1). Natomiast według § 3 za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Przedmiotowe rozporządzenie stanowi w § 2 ust. 2, że okresy pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że bezspornym jest, iż wnioskodawca spełnia warunki do uzyskania wcześniejszej emerytury, co do daty urodzenia, wieku i okresu zatrudnienia. Przedmiotem sporu było natomiast, czy posiada on wymagany 15 letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Niewątpliwie ubezpieczony nie przedstawił właściwego świadectwa pracy w warunkach szczególnych, które w sposób prawidłowy określałby stanowisko pracy wnioskodawcy i odpowiednio je by podporządkowywał pod uregulowania zawarte w wykazach prac uznanych za wykonywane w warunkach szczególnych. Należy jednak pamiętać, że w postępowaniu odwoławczym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi, niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 roku w sprawie III UZP 6/84, LEX nr 14625).

Zgodnie z § 4 ust. 1 pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zeznania świadków a także dokumenty znajdujące się w aktach osobowych potwierdzają fakt, iż wnioskodawca w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 3 listopada 1975 roku do 31 grudnia 1998 roku pracował jako frezer przy obróbce odlewów oraz jako pomocnik spawacza spawacz

Według załącznika do przywołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, czynności wnioskodawcy na stanowisku frezera, gdzie wnioskodawca wykonywał pracę przy wykańczaniu odlewów i prace szlifierskie była pracą określoną w wykazie A w Dział III poz.23 oraz w dziale III poz.78. Natomiast praca pomocnika spawacza to praca wykonywana w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych określona w wykazie A w Dział IV poz.12.

Należy wskazać, iż przełożony wnioskodawcy, zaznający w sprawie świadek S. T., który był brygadzystą otrzymał wcześniejszą emeryturę z tytułu nadzorowania pracy wnioskodawcy (zeznanie k.44). Łącznie wymienione wyżej czynności wnioskodawca wykonywał przez okres ponad 15 lat.

Powyższe spowodowało, że Sąd uznając wyżej wskazane sporne okresy pracy wnioskodawcy za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia (...) roku tj. ukończenia 60 lat. Wnioskodawca w sprawie był reprezentowany przez pełnomocnika adwokata.

Ponieważ wnioskodawca wygrał sprawę, należało uwzględnić jego wniosek o zasądzenie kosztów procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty te składa się wynagrodzenie reprezentującego wnioskodawczynię pełnomocnika w kwocie

60 zł zgodnie z § 12 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1348 ze zm.).

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.